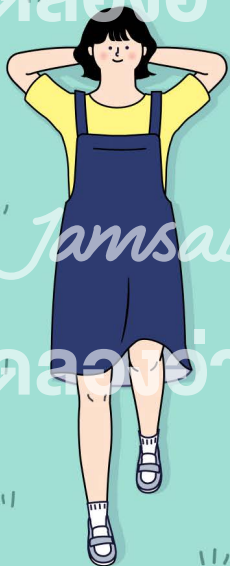

I Decided to Live as **Myself**

Kim Suhyun เรื่อง, ภาพ

พัชรางศุ์ แปล

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Jamsai
to do list เพื่อการใช้ชีวิตเป็นผู้ใหญ่
ในโลกแห่งความจริงอันแสนเย็นชา

ทดลองอ่าน

Jamsai

I Decided to Live as **Myself**

Kim Suhyun เรื่อง, ภาพ
พรรณิษา ฝน

Jamsai

ทดลองอ่าน

to do list เพื่อการใช้ชีวิตเป็นผู้ใหญ่
ในโลกแห่งความจริงแบบฉบับ Jamsai

Jamsai

I Decided to Live as **Myself**

Jamsai

คนที่คุณคิดถึงแต่รูปที่ติด
ก็คิดถึงตัวเอง

Jamsai

สาเหตุที่มักกลัว
ของความจริงก็คือการคิดว่า
สิ่งที่ตัวเองงั้นมันไร้ค่า

Jamsai

เธอไม่ได้พ่ายแพ้เพราะเรื่อง
แต่เธอพ่ายแพ้เพราะ
สิ่งที่ไม่ใช่เธอ

Jamsai

I Decided to Live as **Myself**

ปริมาณของเพื่อน
ไม่สามารถยืนยัน
ความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งได้

Jamsai

I Decided to Live as **Myself**

Kim Suhyun เรื่อง, ภาพ

to do list เพื่อการใช้ชีวิตเป็นผู้ใหญ่
ในโลกแห่งความจริงอันแสนเยิ่นเยา

I Decided to Live as Myself

Kim Suhyun ึเยน ฬัซรางสุ์ แปลา

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2402-7

I Decided to Live as Myself

By Kim Suhyun

Copyright © 2016 Kim Suhyun

All rights reserved

Thai language copyright © 2019 JAMSAI PUBLISHING CO.,LTD

Thai language edition arranged with Woods of Mind's Books
through Eric Yang Agency Inc.

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส ublishing จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

ปัจจุบันนี้โซเชียลมีเดียเข้ามามีผลกับการดำเนินชีวิตของคนเรามากขึ้น เรามองเห็นชีวิตของคนอื่นได้ง่ายขึ้น และสิ่งนั้นเองที่ทำให้เราเป็นทุกข์ ยิ่งเราเห็นคนอื่นมีมาก ยิ่งเราเปรียบเทียบกับตัวเองมาก ก็มีแต่จะยิ่งทำให้เราเป็นทุกข์ ดังนั้น **I Decided to Live as Myself** ของ Kim Suhyun เล่มนี้จะเข้ามาเป็นตัวช่วยหนึ่งที่ทำให้คุณมองเห็นคุณค่าของตัวเองมากขึ้น เลิกเปรียบเทียบกับตัวเองกับคนอื่น ตั้งคำถามกับความเชื่อที่มีมายาวนานจากรุ่นสู่รุ่น และทำให้เราใช้ชีวิตในแบบที่เป็นตัวเองอย่างมีความสุขมากยิ่งขึ้น

เรามีเวลาอยู่บนโลกสีฟ้าใบนี้อย่างจำกัด เวลาของแต่ละคนเองก็มีไม่เท่ากัน เราทำให้ชีวิตของเรามีแต่ช่วงเวลาที่มีความสุขกันเถอะค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

สารบัญ

Prologue 8

Part 1.

to do list

เพื่อการมีชีวิต

ที่ให้เกียรติตัวเอง

- ไม่ใจดีกับคนที่ไม่ใจดีกับฉัน 15
- ไม่พยายามทำให้ตัวเองเป็นทุกข์ 18
- รู้สึกเชื่อมั่นกับเกียรติของตัวเอง 21
- ไม่สร้างบาดแผลให้ตัวเอง
เพราะผู้คนที่ผ่านพ้นไปจากชีวิต 26
- ลบตัวเองออกไปจากชีวิต 28
- ไม่สั่นไหวไปตามคำพูดของคนอื่น 33
- ไม่ใช่ชีวิตโดยการดูถูกชีวิตของคนอื่น 36
- ไม่มีคำแก้ตัวให้กับตัวเอง 40
- จำเอาไว้ว่าไม่มีชีวิตของใครสมบูรณ์แบบ 45
- ชีวิตธรรมดาที่มีความสุขเพียงพอแล้ว 48
- อยู่มาประเมินและตัดสินใจ 52
- อย่าถ่อมตัวจนหัวใจห่อหิ้ว 55
- สิทธิในการเคารพชีวิตของตัวเอง 60

Part 2.

to do list

เพื่อการใช้ชีวิต

ที่เป็นตัวเอง

- ทำให้การเคารพตัวเองแข็งแกร่ง 71
- ค้นหาชีวิตที่เป็นตัวเอง 77
- ไม่เลื่อนการหาคำตอบให้ชีวิตของตัวเองอีกต่อไป 82
- กามในสิ่งที่แน่นอนอยู่แล้ว 84
- อย่ามีชีวิตอยู่เพื่อความหวังของคนอื่น 89
- ไม่ต้องเป็นอะไรเลย นอกจากเป็นตัวเอง 93
- ไม่ยอมพ่ายแพ้ต่อคำตอบของโลก 97
- มองให้ออก 102
- เลือกด้วยตัวเอง 105
- มีรสนิยมของตัวเอง 108
- เผชิญหน้ากับตัวตนที่แท้จริงของตัวเอง 111
- มีชีวิตอยู่ในที่ที่ตัวเองส่องแสง 116

Part 3.

to do list

เพื่อการปล่อยวาง

จากความกังวล

- อดทนต่อสิ่งไม่ชัดเจนที่เรียกว่าชีวิต 123
- กอดปัญหาและเรียนรู้วิธีใช้ชีวิต 126
- อย่าคิดว่าเป็นปัญหาของตัวเองคนเดียว 129
- ไม่เขียนบทแก่ๆ ถึงอนาคต 132
- หัวใจแก้ปัญหาที่แท้จริง 135
- ไหวต่อความรู้สึก 140
- เสียใจอย่างพอดี 143
- เมื่อเหนื่อย ก็บอกว่ายเหนื่อย 146
- อย่าใช้ชีวิตอย่างหนักหน่วง 149

Part 4.

to do list

เพื่อการใช้ชีวิตร่วมกัน

- มองเห็นมารยาทที่เล็กที่สุดของกันและกัน 155
- ไม่ต้องพยายามให้ทุกคนมาเข้าใจ 157
- รักษาขอบเขตของกันและกัน 160
- ปังเจกในแบบของเธอ 163
- ไม่ต้องแบ่งแยกความแพะนะในชีวิตประจำวัน 167
- อย่าพยายามเป็นคนดีเพื่อไม่ให้ตัวเองถูกเกลียด 171
- อย่าอายในเรื่องที่ไม่จำเป็นต้องอาย 174
- อย่าพยายามมีชีวิตที่ใจดีกับทุกคน 178
- จงแสรงรอยยิ้มฉ่ฉ่องเล็กน้อย ออกจากความเสียหายที่ใหญ่หลวง 181
- ทำความสัมพันธ์ในตอนนี้ให้ดีที่สุด 184
- ถ้าสัญญาณไฟกลายเป็นสีเขียวให้ตรงไป 187
- ทำร่วมกับใครสักคน 189

Part 5.

to do list

เพื่อโลกที่ดีขึ้น

- พูดเรื่องไม่สนุกเป็นบางครั้ง 197
- อย่าตำหนิตัวเอง 200
- ทำในสิ่งที่ตัวเองทำได้ 204
- ถ้าจำเป็น ก็อดทน 209
- กังความตื่นเต้น 212
- เรียนรู้วิธีทะเลาะกัน 214
- สร้างรากฐานแห่งความหวัง 219
- มอบความหวังดีให้แก่โลก 223
- ไม่ให้เงินมาเปลี่ยนตัวตน 226
- ไม่เข้าร่วม The Hunger Games 229
- เป็นผู้ใหญ่ที่ไตร่ตรอง 233

Part 6.

to do list

เพื่อชีวิตที่ดี

และชีวิตที่มีความหมาย

- ไม่เรียกความสุขว่าเป้าหมายของชีวิต 241
- ใช้ชีวิตเบาๆ 244
- เพิ่มโอกาสของชีวิต 248
- พยายามไม่แห้งเหี่ยว 251
- ทุกคนควรจัดการความสุขของตัวเอง 255
- คิดว่าสิ่งที่ได้รับคืออะไร 258
- โบกมือลาอดีตที่ผ่านมาไป 261
- เพิ่มช่องว่างในชีวิต 264
- อย่างน้อยต้องเข้าใจตัวเอง 267
- สนใจในความสุขของตัวเอง 270
- รักสิ่งที่ไม่สมบูรณ์แบบ 272
- ตั้งคำถามว่าใช้ชีวิตอย่างไร 274
- มีชีวิตในแบบผู้ใหญ่ 280

Epilogue 282

Thanks to 286

พอลองคิดๆ ดูแล้ว ฉันมักสงสัยถึง ‘เหตุผล’ อยู่เสมอ
ในสมัยเรียน เวลาที่อาจารย์สั่งให้ทำอะไร
ฉันมักจะถามว่า “ทำไม” ทุกครั้ง
จนหลายคนคิดว่าฉันเป็นพวกต่อต้าน
แต่ที่ฉันถามก็เพราะสงสัยถึงเหตุผลจริงๆ

พอเติบโตเป็นผู้ใหญ่
อยู่ๆ ก็รู้สึกตัวเองนั้นกระจัดและไร้ประสิทธิภาพ
ไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์ ความสามารถหรืออายุ มันไม่มีอะไรชัดเจนเลย
ฉันรู้สึกตัวเองเป็นคนไม่ชัดเจนที่ไม่มีอะไรรับรองได้เลย
ทำไมฉันถึงได้กลายเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่ชัดเจนแบบนี้-

ตอนนั้นฉันคิดว่าคงทำอะไรผิดพลาดไปสักอย่าง
เลือกวิชาเอกผิดหรือเปล่า
ไม่ตั้งใจเรียนสมัยมหาวิทยาลัยหรือเปล่า

ไม่มีความอดทนเวลาทำงานหรือเปล่า
แต่ไม่ว่าจะนึกยังไง ก็ไม่มีอะไรที่ฉันทำผิดพลาดเลย

แน่นอนว่าในชีวิตของฉันนั้นย่อมเคยทำผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ มาบ้าง
แต่ก็ไม่ได้เป็นการทำผิดพลาดที่ใหญ่โตจนส่งผลกระทบต่อ

ฉันอยากรู้ว่าทำไมฉันที่ไม่เคยทำผิดพลาด
ถึงได้รู้สึกว่าคุณเองกระโจกแบบนี้
เหมือนกับที่ฉันถามหาเหตุผลทุกครั้งที่คุณอาจารย์สั่งงาน

ฉันอ่านหนังสือเยอะมาก
แต่มันเป็นการอ่านเพราะสงสัยจริงๆ ไม่ใช่อ่านเพราะเป็นงานอดิเรก
ทำไมฉันถึงรู้สึกกระโจก
ทำไมฉันถึงรู้สึกเหมือนขาดอะไรไป
ทำไมฉันถึงรู้สึกว่างเปล่า

แล้วฉันก็ได้ข้อสรุปว่า
แม่โลกจะทำให้ตัวตนของฉันดูไร้ค่า
แต่ฉันก็ต้องเคารพตัวเอง
และต้องมีชีวิตในแบบที่ตัวเองเป็น
หนังสือเล่มนี้คือสาเหตุของความกระจอกที่ฉันเคยรู้สึก
และยังเป็นคำตอบของทุกสิ่งที่เคยทำให้ฉันรู้สึกกระจอก

ฉันเขียนหนังสือเล่มนี้พร้อมกับคิดว่าผู้อ่านจะได้รับการปลอบโยน
และความอบอุ่นไม่มากนักน้อย
ฉันอยากให้หนังสือเล่มนี้ ช่วยเป็นกำลังใจให้กับทุกคน

ฉันอยากบอกใครก็ตามบนโลกที่ยืนซาบซึ้ง
ที่เป็นเหมือนกับฉัน
ผู้ซึ่งเคยตำหนิตัวเองทั้งที่ตัวเองไม่มีความผิด
ว่าพวกเราไม่ได้ทำอะไรผิดเลย

แค่มีชีวิตในแบบที่ตัวเองเป็นก็พอ

GOAL

มีชีวิตธรรมดา
ไม่ริษยาในสิ่งที่ไม่ใช่ของตัวเอง
อดทนต่อสายตาที่เยินชา
และใช้ชีวิตในแบบที่ตัวเองเป็น

◆ ไม่ใจดี กับคนที่ไม่ใจดีกับฉัน

ช่วงที่กำลังจะเรียนจบมหาวิทยาลัย ฉันได้ไปเป็นนักศึกษาฝึกงานที่บริษัท
แห่งหนึ่ง หัวหน้าทีมฉันปฏิบัติกับฉันราวกับเป็นคนรับใช้
สิ่งให้ฉันยับยั้งหน้าจอคอมพิวเตอร์ที่อยู่ข้างหน้าตัวเองออกไปสับเซนต์เมตร
เวลาที่ฉันทำผิดพลาด น้อยๆ ก็พูดตำหนิต่อหน้าว่า “กินหมูมาหรือไง”
นั่นคือการใช้ชีวิตในสังคมการทำงานครั้งแรกของฉัน
ฉันอยู่ในสถานะนักศึกษาฝึกงานที่ต้องได้รับการประเมิน
ฉันจึงต้องอยู่กับความจริงที่ว่าตัวเองอยู่ในส่วนล่างสุดของทีม
ชีวิตของการเป็นนักศึกษาฝึกงานของฉันดำเนินต่อไปอย่างนั้น

วันหนึ่งหลังจากฝึกงานจบไปได้ระยะหนึ่งแล้ว
ผมกำลังจะนอน ฉันก็นึกถึงหัวหน้าแผนกคนนั้นขึ้นมา

สิ่งที่ฉันอดรณทนไม่ได้จริงๆ นั้นไม่ใช่สิ่งที่เธอกระทำกับฉัน
แต่เป็นตัวฉันเองที่ไม่เคยชักสีหน้าเลยสักครั้งในสถานการณ์แบบนั้น

ฉันไม่เคยแสดงอาการไม่พอใจใดๆ ต่อเธอผู้ซึ่งมีอำนาจเสยสักรั้ง
ท่าที่แบบนั้นของฉันจึงยิ่งทำให้เธอทำกับฉันแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

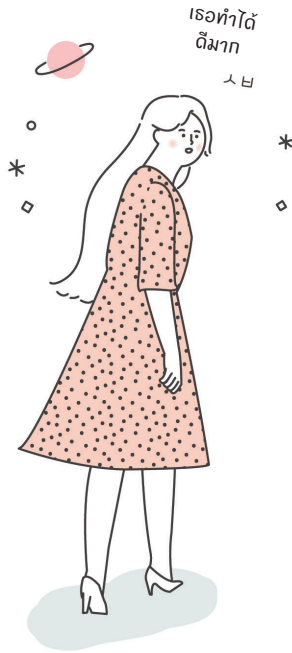
ยกตัวอย่างให้เห็นภาพก็คือ
สิ่งที่ทำให้ผู้ประท้วงเรียกร้องประชาธิปไตยรู้สึกเสียใจเมื่อนึกถึงอดีต
ไม่ใช่ความเจ็บปวดที่เคยได้รับ
แต่เป็นการยอมจำนนของตัวเอง

แน่นอนว่านั่นไม่ใช่ความผิดของเรา แต่สิ่งที่สร้างบาดแผลลกรรจ์ให้กับการ
เคารพในตัวเองนั้น ก็คือตัวเราเองที่ยอมพ่ายแพ้ให้กับเกียรติที่อยู่ตุรรม

ดังนั้นอย่าพยายามใจดีกับคนที่ไม่ใจดีกับเรา, กับคนที่ไม่ให้เกียรติเรา
แม้จะเปลี่ยนสถานการณ์ไม่ได้แต่อย่างน้อยก็อย่าไปมีน้ำใจกับคนพวกนี้

เราจำเป็นต้องมีการต่อต้านบ้าง
เพื่อรักษาเกียรติของตัวเองจากมนุษย์ประเภทนั้น

‘ผู้มีอำนาจ’ ผู้ร้ายกาจ
ที่ไม่มีแม่แต่เกียรติ
ของความเป็นมนุษย์
กับ ‘ผู้ไร้อำนาจ’
ผู้ไร้ประสิทธิภาพ
ที่ไม่เรียกกรองแม่แต่เกียรติ
ของความเป็นมนุษย์

◆ ไม่พยายาม ทำให้ตัวเองเป็นทุกข์

ในช่วงที่ Instagram ยึดครองโลก
บนหน้าฟีดที่ปรากฏรูปแอนด์คอมเม้นต์
ฉันเห็นภาพของหญิงสาวหน้าอกมึ่มหลายคนหนึ่ง
พอลองกดเข้าไปดูใน Instagram ของเธอ ก็พบกับโพสโพสต์ที่หรุสึสึกมาก
ผู้หญิงสวย หุ่นดี ใช้ของแบรนด์เนม ท่องเที่ยวต่างประเทศบ่อยๆ
แต่สิ่งที่ทำให้ฉันซ็อกไม่ใช่การใช้ชีวิตของเธอที่แตกต่างจากฉัน
แต่เป็นพอลโลว์เวอร์จำนวนมากของเธอต่างหาก

ทำไมผู้คนมากมายถึงได้ติดตามดูชีวิตของผู้หญิงคนนี้
ฉันเกิดความสงสัยจึงเลื่อนดูไปเรื่อยๆ
แล้วพบว่าสิ่งที่ฉันกินอย่างเอร็ดอร่อยในมือเช้า ก็ถึงกับน่าสงสาร
กระป๋องราคาแปดพันเก้าร้อยยอนที่ฉันคิดว่าแก่สุดๆ ก็กลับดูกระจอกไปเลย

โซเซียลมีเดียทำให้เราสามารถเห็นชีวิตของคนอื่นได้ง่ายมาก
ชีวิตที่ดูสมบูรณ์แบบของคนเหล่านั้นกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของเรา
ซึ่งถ้าเป็นเมื่อก่อนเราจะไม่มีทางได้รู้เลย

แต่ความอยากรู้อยากเห็นนั้นมันมีค่าเท่าไรกัน
ในหนังสือ <วิธีที่ทำให้ตัวเองเป็นทุกข์> บอกเอาไว้ว่า
การมองดูชีวิตของคนอื่นแล้วนำมาเปรียบเทียบกับชีวิตของตัวเอง
เป็นวิธีที่ง่ายที่สุดที่จะทำให้ตัวเราเป็นทุกข์

เราสอดส่องชีวิตของคนอื่นเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็น
แต่เราต้องจ่ายค่าตอบแทนเป็นความทุกข์ของตัวเอง
ซึ่งความอยากรู้อยากเห็นนั้นมันไม่มีประโยชน์อะไรเลย
ควรนำความอยากรู้อยากเห็นนั้นมาสำรวจชีวิตของเราเองมากกว่า

ดังนั้น จงอย่าเป็นผู้ชมในชีวิตของคนอื่น

เพราะสำหรับตัวเราแล้ว ชีวิตของเราสำคัญกว่าชีวิตของพวกเขา
ที่สรุปมาให้ดูเพียงรูปภาพไม่ที่รูป

อย่าพยายามทำให้ตัวเองเป็นทุกข์เลย

An illustration of a woman and a man sitting at a table. The woman is on the left, wearing a blue shirt, with her hand to her chin in a thoughtful pose. The man is on the right, wearing a dark blue long-sleeved shirt, looking towards the woman. A speech bubble above the woman contains Thai text. In the background, there is a grid pattern, a hanging lamp, and a shadow of a plant. On the table in front of them is a small potted plant with green leaves.

เธอไม่ได้พ่ายแพ้เพราะอิจฉา
แต่เธอพ่ายแพ้เพราะ
ลืมสิ่งที่ตัวเองมี

สาเหตุที่นำกลังของความอิจฉา
คือการคิดว่าสิ่งที่ตัวเองมีนั้นไร้ค่า

♦ รู้สึกเชื่อมั่น กับเกียรติของตัวเอง

ตอนฉันยังเด็ก มีรายการโทรทัศน์ที่ชื่อว่า <ยุคสมัยแห่งความสำเร็จ> เป็นรายการที่นำเสนอชีวประวัติของบุคคลที่ประสบความสำเร็จ แทกรับเชิญเปลี่ยนไปทุกสัปดาห์ แต่การนำเสนอเรื่องราวนั้นเหมือนกัน นั่นคือเปรียบเทียบชีวิตอันน่าเศร้าในอดีตกับความสำเร็จในปัจจุบัน ซึ่งช่องว่างนั้นถูกเติมเต็มด้วยความพยายามอย่างหนักและความตั้งใจที่ไม่ถอย ผู้ชมที่ได้ดูเรื่องราวเหล่านั้น จะรู้สึกว่าไม่ว่าจะอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ยากลำบากแค่ไหน ถ้ามีความพยายาม ก็สามารถประสบความสำเร็จได้

พอโตเป็นผู้ใหญ่แล้วลองคิดดู เรื่องราวเหล่านั้นเป็นจุดเริ่มต้นของระบบที่เน้นความสามารถ มันเหมือนกับหนังสือพัฒนาตัวเองที่ถ้ามีแค่ ‘ความพยายาม’ และความสามารถส่วนตัว ก็สามารถประสบความสำเร็จได้ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใ้ใครก็ตาม

แต่ความสามารถและความพยายามไม่ใช่กุญแจหลักแห่งความสำเร็จ มันเป็นเพียงแค่หนึ่งในหลายปัจจัยเท่านั้น
นิทานความสำเร็จแบบนี้เคยเป็นไปได้แค่ในอดีตเท่านั้น

เพราะในยุคนั้นเป็นยุคที่เกาหลีมีอัตราความเจริญก้าวหน้าสูง
และความแตกต่างทางทุนทรัพย์ของแต่ละคนก็มิได้สูงมาก
แต่ยุคสมัยนี้แตกต่างออกไป

ยุคสมัยนี้มีความไม่เท่าเทียมกันของคนในสังคม
โอกาสที่คนในชนชั้นหนึ่งจะเปลี่ยนไปสู่อีกชนชั้นหนึ่งนั้นยากมาก
แน่นอนว่าความพยายามก็เป็นสิ่งสำคัญ
แต่มันไม่ใช่กุญแจสำคัญแห่งความสำเร็จ
มันเป็นเพียงแค่หนึ่งในหลายปัจจัยแห่งความสำเร็จ
อาจจะมึบางคนทีประสบความสำเร็จจากความพยายามเพียงอย่างเดียว
แต่มันไม่ใช่สำหรับทุกคน

สูตร [ความพยายาม = ความสามารถ = ประสบความสำเร็จ] นี้
จะส่งผลให้เกิดสูตร
[ความเกียจคร้าน = การไร้ความสามารถ = ความยากจน]
แล้วคนก็จะโทษตัวเองที่ไม่พยายามอย่างเพียงพอ
ทำให้เกิดชนชั้นและความไม่เท่าเทียมกัน
แม้ประตูแห่งโอกาสจะถูกเปิดออก
แต่ผู้คนที่ยังโทษว่าความยากจนเป็นความผิดของตัวเอง
แล้วก็จะทำให้เกิดความอับอายที่ตัวเองยากจน
จึงพยายามทำทุกวิธีเพื่อให้ตัวเองดูไม่ยากจน

กั๊งๆ ที่ไม่ใช่การไปเดินพิชิตเทือกเขาหิมาลัย

แต่เวลาไปโรงเรียนในช่วงฤดูหนาว ก็ต้องใส่เสื้อกันหนาวยี่ห้อ

The North Face หรือโมก็ยี่ห้อ K2

ในการสังสรรค์สมาคมผู้ปกครอง ก็ต้องเปลี่ยนชื่อพาร์ตเมนต์ที่ตัวเองอาศัยอยู่ให้เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อให้ฟังดูเหมือนอาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์ราคาแพง

ระบบที่เน้นความสามารถนั้นเป็นแค่เรื่องที่แต่งขึ้น

มันคือระบบที่ยุคแห่งความสำเร็จและหนังสือพัฒนาตัวเองได้บ่มเพาะขึ้น

มันทำให้คนส่วนใหญ่ประเมินค่าตัวเองว่าไม่รวย

จึงทำให้พวกเขาต้องยืนอยู่ตรงกลางระหว่างความอวดดีและความอับอาย

พอหันไปมองรอบๆ

มีหลายคนที่ร่ำรวยจากการได้รับมรดกจากบรรพบุรุษ

มีหลายคนที่ยืนและอดทน แต่ยากจน

มันคือระบบที่เหยียบย่ำผู้อ่อนแอ

คนรวยที่มีเงินดูพู่ฟ่า

แต่คนจนที่ยืนและอดทนกลับดูน่าอับอาย

ฉันคิดว่ามันเป็นเรื่องไม่ปกติ

คนที่แม้จะมีเงินน้อย แต่ถ้าใช้ชีวิตอย่างเต็มที่และถูกต้อง
คนคนนั้นก็ควรมีความรู้สึกภาคภูมิใจในชีวิตของตัวเอง

บนโลกใบนี้

ไม่มีความยากจนที่น่าอับอาย

นายภูมิใจกับเงินพวกนี้่มากนักเธอ

